

Warszawa, 13-07-2026 r.

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Marcin Wiącek

V.7202.15.2023.ŁK

Naczelny Sąd Administracyjny

za pośrednictwem

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

Skarżący kasacyjnie: **Rzecznik Praw Obywatelskich**

Skarżący: **Fundacja** [REDACTED]
[REDACTED]

Organ: **Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna**

Uczestnik: **Stowarzyszenie na rzecz Obrony Praw
Konsumenta i Obywatela „ProFuturis” z/s we
Wrocławiu**

sygn. IV SA/Wa 585/26

Skarga kasacyjna Rzecznika Praw Obywatelskich

Działając na zasadzie art. 173 § 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 143 ze zm.), zaskarżam w całości wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 5 maja 2026 r., sygn. IV SA/Wa 585/26, oddalający skargę Fundacji [REDACTED] [REDACTED] na uchwałę Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w przedmiocie skreślenia z ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucam w oparciu o podstawę z art. 174 pkt 1 p.p.s.a., że został wydany z naruszeniem art. 16 ust. 1 oraz art. 17 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 24) poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że: a) zakład leczniczy dla zwierząt może świadczyć usługi weterynaryjne wyłącznie w formie działalności gospodarczej; b) niezbędnym wymogiem wpisu do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt jest prowadzenie przez podmiot tworzący zakład działalności gospodarczej (wpis do rejestru przedsiębiorców KRS lub ewidencji działalności gospodarczej).

Mając powyższe na względzie, na zasadzie art. 188 p.p.s.a., wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, rozpoznanie skargi i jej uwzględnienie.

Jednocześnie, stosownie do art. 176 § 2 in fine p.p.s.a., oświadczam, że zrzekam się rozpoznania niniejszej skargi kasacyjnej na rozprawie.

Uzasadnienie

1. Zaskarżonym obecnie wyrokiem, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę Fundacji [REDAKTOWANE] na uchwałę Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] w przedmiocie skreślenia z ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie, Sąd wskazał w szczególności, że zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców. Stosownie natomiast do art. 17 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, podmiot ubiegający się o wpis do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt musi posiadać wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego. W ocenie Sądu, z przywołanych przepisów wynika, że zakład leczniczy dla zwierząt może świadczyć usługi wyłącznie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a podmiot prowadzący taki zakład musi posiadać status przedsiębiorcy. Nie uwzględnił przy tym Sąd przedstawianych zarówno przez skarżącą Fundację, jak przez Rzecznika Praw Obywatelskich, argumentów o potrzebie systemowej i prokonstytucyjnej wykładni omawianych regulacji. Zdaniem Sądu, „przywołane wyżej przepisy są jednoznaczne – na płaszczyźnie językowej nie generują kilku możliwości ich rozumienia”, co czynić ma niedopuszczalnym sięganie do innych niż językowa metod wykładni zarówno wykładni systemowej, jak i wykładni

prokonstytucyjnej (w odniesieniu do tej ostatniej, Sąd wyraził zapatrywanie, że „przepisy Konstytucji nie tworzą prawnego wytrychu do uznania istnienia społecznie użytecznych opcji prawnych w zastępstwie odnośnych przepisów”).

2. Zasadniczym przedmiotem sporu na gruncie niniejszej sprawy jest to, czy zakład leczniczy dla zwierząt może prowadzić wyłącznie przedsiębiorca w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej (w celach zarobkowych) – na takim stanowisku stoi Sąd Wojewódzki i na nim też oparł swoje rozstrzygnięcie. Z wydanym w sprawie wyrokiem Rzecznik Praw Obywatelskich się nie zgadza i uważa, że możliwe jest prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt przez podmiot niebędący przedsiębiorcą (taki jak skarżąca Fundacja) i w celach innych niż zarobkowe.
3. W pierwszej kolejności należy podać w wątpliwość tezę postawioną w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku, jakoby przywołane w zarzucie niniejszej skargi kasacyjnej przepisy „były jednoznaczne i nie generowały kilku możliwości ich rozumienia”. Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców. Wiedząc, że pojęcie działalności regulowanej odnosi się do reglamentacji działalności gospodarczej, prima facie istotnie można uznać, że redagując przywołany przepis, ustawodawca założył, że zakład leczniczy dla zwierząt może być prowadzony jedynie „jako” działalność gospodarcza. Wziąwszy pod uwagę regulacje ustawy, do której odsyła art. 16 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, dojść można jednak do wniosku odmiennego. Stosownie bowiem do art. 43 ust. 1 ustawy – Prawo przedsiębiorców, jeżeli odrębne przepisy stanowią, że dany rodzaj działalności jest działalnością regulowaną, przedsiębiorca może wykonywać tę działalność, jeśli spełnia warunki określone tymi przepisami i po uzyskaniu wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej. Działalność regulowana w rozumieniu Prawa przedsiębiorców to zatem działalność, którą „przedsiębiorca może wykonywać, jeżeli spełnia warunki określone przepisami i po uzyskaniu wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej”. Podstawiając desygnat pojęcia działalności regulowanej w art. 16 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, otrzymamy następujące jego brzmienie: „prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt jest działalnością, którą przedsiębiorca może wykonywać, jeżeli spełnia warunki określone przepisami i po uzyskaniu wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej”. Wbrew twierdzeniu Sądu Wojewódzkiego, nie jest ono „jednoznaczne”. Można je bowiem odczytać już na

gruncie czysto językowym nie jako zawężające krąg podmiotów, które mogą prowadzić zakład leczniczy dla zwierząt, a jako ustanawiające warunki prowadzenia zakładu leczniczego w celach zarobkowych („przedsiębiorca może wykonywać, jeśli”). Nota bene, tak odczytywane są przepisy innych ustaw, analogiczne do art. 16 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt.

4. Za przykład mogą posłużyć regulacje ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (t.j. Dz.U. z 2025 r. poz. 798 ze zm.), która w art. 26 stanowi, że „prowadzenie żłobka lub klubu dziecięcego jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców”, co nie stoi na przeszkodzie prowadzeniu żłobków i klubów dziecięcych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami (w szczególności jednostki samorządu terytorialnego w ramach wykonywania zadań publicznych, czy instytucje publiczne tworzące takie placówki dla swoich pracowników). W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego jednoznacznie wskazuje się, że prowadzenie przez jednostkę samorządu terytorialnego żłobka lub klubu dziecięcego działalnością gospodarczą nie jest (por. wyrok z 27 lipca 2021 r., sygn. I FSK 791/18).
5. W odniesieniu z kolei do art. 17 ust. 1 i 4 ustawy o zakładach leczniczych, zdaniem Rzecznika, Sąd Wojewódzki – stojąc formalnie na gruncie ścisłej wykładni językowej przepisów ustawy – sam wykroczył poza ramy tej wykładni. Zwrócić należy uwagę, że art. 17 ust. 1 ustawy brzmi „podmiot ubiegający się o wpis do ewidencji spełnia wymogi określone w art. 5-11, a także posiada wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego”. Gdyby Sąd w istocie ściśle językowo wyłożył ten przepis, powinien dojść do wniosku, że nie tylko przedsiębiorca może prowadzić zakład leczniczy dla zwierząt. Wymóg „posiadania wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego” jest wszakże spełniony nie tylko jeżeli dany podmiot posiada wpis do rejestru przedsiębiorców KRS. Literalnie, „wpis do Krajowego Rejestru Sądowego” będzie posiadał także podmiot wpisany do rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, jak również podmiot wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych, który jest trzecim z rejestrów składających się na Krajowy Rejestr Sądowy (art. 1 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, t.j. Dz.U. z 2025 r. poz. 869 ze zm.). Podobnie rzecz się ma, jeżeli chodzi o art. 17 ust. 4 ustawy o brzmieniu „wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2 [wnioskiem o wpis do ewidencji – przyp. własny], podmiot prowadzący zakład leczniczy dla zwierząt składa oświadczenie

następującej treści: >>Oświadczam, że: 1) dane zawarte we wniosku o wpis do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt są kompletne i zgodne z prawdą; 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt określone w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. z 2019 r. poz. 24).<<”. Z literalnego brzmienia przywołanego przepisu wynika jedynie, że podmiot ubiegający się o wpis ma obowiązek złożyć oświadczenie o określonej treści. Tezę, jakoby wynikało z niego to, że o wpis ubiegać może się tylko przedsiębiorca, Sąd Wojewódzki wywiódł z zastosowaniem pozajęzykowych metod wykładni (w szczególności wykładni celowościowej).

6. Sąd Wojewódzki, akcentując tak mocno potrzebę ograniczenia się do wykładni językowej, w opinii Rzecznika w sposób jednoznaczny naruszył jedną z jej podstawowych zasad, tj. zakaz wykładni per non est. Ta dyrektywa wykładni językowej zakazuje takiej interpretacji tekstu prawnego, która powodowałaby, że niektóre fragmenty przepisu prawnego lub całe przepisy są zbędne. U jej podstaw leży przekonanie, że racjonalny ustawodawca nie posługuje się zwrotami i wyrażeniami oraz nie umieszcza w tekście prawnym przepisów, które są niepotrzebne. Przyjęcie, że zakład leczniczy dla zwierząt może być prowadzony wyłącznie jako działalność gospodarcza i wyłącznie przez przedsiębiorcę powodowałoby z kolei oczywistą zbędność szeregu regulacji ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, co Rzecznik w toku postępowania wielokrotnie podnosił, argumentując za potrzebą systemowej wykładni tej ustawy.
7. Przyjęcie za prawidłowe stanowiska Sądu Wojewódzkiego oznaczałoby, że wzmiankowanymi, „zbędnymi” regulacjami ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt będą w szczególności przepisy przewidujące możliwość utworzenia zakładu leczniczego dla zwierząt w celach innych niż zarobkowe (a ta cecha jest przecież immanentną cechą prowadzenia każdej działalności gospodarczej i stanowi podstawowy sens jej podejmowania). Podkreślić w tym miejscu wypada, że nawet odpłatne świadczenie jakiejś usługi, jeżeli nie ma celu zarobkowego, nie stanowi prowadzenia działalności gospodarczej (por. m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 5 maja 2021 r., sygn. II SA/Gd 113/21). W tym kontekście trzeba zauważyć, że ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt już w art. 1 ust. 2 przewiduje, że zakład leczniczy dla zwierząt może być prowadzony w celu innym niż cel zarobkowy. Zgodnie z przywołanym przepisem, „zakład leczniczy dla zwierząt może być utworzony i utrzymywany również w celu realizacji zadań dydaktycznych i

badawczych w powiązaniu ze świadczeniem usług weterynaryjnych". W oparciu o tę regulację funkcjonują liczne zakłady lecznicze dla zwierząt, które zostały utworzone, są prowadzone i funkcjonują w ramach struktur organizacyjnych wyższych uczelni rolniczych¹. Na marginesie jedynie należy w tym miejscu zauważyć, że gdyby państwowe wyższe uczelnie rolnicze prowadziły zakłady lecznicze dla zwierząt jako działalność gospodarczą (którą mogą prowadzić), to i tak nie spełniałyby – wyinterpretowanych przez organ, a za nim Sąd Wojewódzki – wymogów z art. 17 ust. 1 ustawy, albowiem nie podlegają one wpisowi ani do CEIDG, ani do KRS.

8. Podobnie „zbędną” byłaby regulacja art. 5 ust. 3 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt. Przewiduje ona wprost możliwość utworzenia „wewnętrznego” zakładu leczniczego dla zwierząt w ramach podmiotu zajmującego się produkcją zwierzęcą, który usługi weterynaryjne świadczyć może wyłącznie dla zwierząt hodowanych przez ten podmiot. Tego rodzaju działalność w sposób niezaprzeczalny pozbawiona jest cechy zarobkowości.
9. Idąc dalej, zwrócić należy uwagę na art. 5 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, zgodnie z którym „zakład leczniczy dla zwierząt może być utworzony i prowadzony przez osoby fizyczne, osoby prawne albo jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej [podkr. własnej]”. *Lege non distinguente*, w świetle przytoczonego przepisu, zakład leczniczy dla zwierząt może prowadzić jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej niezależnie od tego, czy decyzją ustawodawcy przyznana jej została zdolność prawna. W tym kontekście pojawia się retoryczne pytanie, czy jednostka organizacyjna niewyposażona w zdolność prawną może prowadzić działalność gospodarczą, tj. działalność „we własnym imieniu” (art. 3 Prawa przedsiębiorców). Odpowiedź na nie jest oczywiście negatywna. Mimo tego, w art. 5 ust. 1 ustawodawca wyraźnie wyposażył takie jednostki organizacyjne w możliwość tworzenia i prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt. Podobnie także – jak w przypadku zakładów prowadzonych przez rolnicze uczelnie wyższe w celach dydaktycznych i badawczych – art. 5 ust. 1 ustawy jest w praktyce

¹ Por. m.in. zakłady lecznicze dla zwierząt utworzone i prowadzone przez Szkołę Główną Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie - <https://www.wilw.waw.pl/FTP/ELDZ%202026-06-24.pdf>, dostęp 10 lipca 2026 r.; czy przychodnię weterynaryjną utworzoną i prowadzoną przez Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu - pozycja 865 w ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt prowadzonej przez Wielkopolską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną; <https://wilwet.pl/Pliki/ewidencja-zlz.xlsx>, dostęp 10 lipca 2026 r.

stosowany, w szczególności w odniesieniu do zakładów leczniczych dla zwierząt utworzonych i utrzymywanych przez komunalne zakłady budżetowe², które ani osobowości, ani zdolności prawnej nie mają (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 lipca 2016 r., sygn. II GSK 457/15). Przyjęta przez Sąd Wojewódzki w niniejszej sprawie wykładnia art. 16 ust. 1 oraz art. 17 ust. 1 i 4 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt sprawiała, że także omawiana regulacja jest częściowo „zbędna”.

- 10.** Powyższe wymaga zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich przeprowadzenia systemowej wykładni przepisów ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, której wynik prowadzi do wniosków zgoła odmiennych od konstatacji Sądu Wojewódzkiego. Skoro bowiem ustawa w sposób jednoznaczny dopuszcza prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt w celach innych niż zarobkowe, jak również przez podmioty, które nie mogą prowadzić działalności gospodarczej albo nie podlegają wpisowi do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, przepisów objętych zarzutem niniejszej skargi kasacyjnej nie sposób odczytać inaczej jako wskazujących, że prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt może (nie „musi”) odbywać się w ramach działalności gospodarczej i w takim wypadku działalność ta stanowi działalność regulowaną objętą prawną reglamentacją (analogicznie, jak w przypadku przywoływanej wyżej ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3).
- 11.** Takie rozumienie art. 16 ust. 1 oraz art. 17 ust. 1 i 4 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt wspierają również – co także Rzecznik wywodził na wcześniejszych etapach postępowania – wykładnia autentyczna oraz prokonstytucyjna.
- 12.** Wypada w tym miejscu po raz kolejny już powtórzyć, że w uzasadnieniu do projektu nowelizacji ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, którą przywołanym przepisom nadano obecne brzmienie (druk 1028 Sejmu RP VI kadencji), wskazano, że „celem projektowanej ustawy jest objęcie podmiotów prowadzących zakłady lecznicze dla zwierząt przepisami zawartymi w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, czyli uznanie

² Por. m.in. lecznicę dla zwierząt utworzoną i prowadzoną przez zakład budżetowy Miasta Poznania – Usługi Komunalne; pozycja 37 w ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt prowadzonej przez Wielkopolską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną; <https://wilwet.pl/Pliki/ewidencja-zlz.xlsx>, dostęp 10 lipca 2026 r.

zakładów weterynaryjnych za przedsiębiorstwa. Umożliwi to korzystanie przez nie z ułatwień prawnych i ekonomicznych przewidzianych w w/w ustawie. [...] Zgodnie z dotychczasowym stanem prawnym określonym w art. 1 ust. 3 ww. ustawy, do zakładów leczniczych dla zwierząt nie miały zastosowania przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Z tego powodu podmioty, które spełniają wszelkie przesłanki wynikające z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, aby być uznanymi za przedsiębiorców, podlegają wyłączeniu ze wszelkich ułatwień prawnych i ekonomicznych przewidzianych dla tej grupy, w szczególności dla mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorstw. [...] Nowe przepisy będą powodować konieczność rejestracji działalności w odpowiednim dla formy prawnej podmiotu prowadzącym zakład rejestrze, co pozwoli na korzystanie przez zakłady lecznicze dla zwierząt z ułatwień prawnych i ekonomicznych przewidzianych dla tej grupy. Jednocześnie należy utrzymać przepisy dotyczące konieczności weryfikacji spełniania warunków ustawowych prowadzenia działalności przez zakłady lecznicze dla zwierząt, dostosowując te wymogi do przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. To spowoduje, że dotychczasowa ewidencja tej działalności stanie się rejestrem działalności - 10 - regulowanej. [...]". W przytoczonym fragmencie uzasadnienia projektu nowelizacji wyraźnie widoczny jest cel zmian prawnych, jakim było wprowadzenie ułatwień dla podmiotów, które zarobkowo świadczą usługi weterynaryjne, a nie zaostrezenie – jak wydaje się przyjmować Sąd Wojewódzki – reżimu prawnego prowadzące do wykluczenia możliwości niezarobkowego prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt.

- 13.** Uwzględnienie norm wpływających z Konstytucji RP przy wykładni przepisów regulujących prowadzenie zakładów leczniczych dla zwierząt nie jest też, jak sugeruje Sąd Wojewódzki „wytrychem uznania istnienia społecznie użytecznych opcji prawnych w zastępstwie odnośnych przepisów”, a stanowi w warunkach niniejszej sprawy (skoro ustawa zawiera regulacje jednoznacznie wskazujące na możliwość prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt w celach innych niż zarobkowe) obowiązek Sądu. Konstytucja RP w art. 12 ustanawia gwarancję wolności zrzeszania się. W doktrynie wskazuje się, że zasada ta nie obejmuje wyłącznie samej możliwości tworzenia dobrowolnych zrzeszeń, ale również obowiązek zapewnienia otoczenia prawnego umożliwiającego im realizację zakładanych przez nie celów (por. P. Tuleja [w:] P. Czarny, M. Florczak-Wątor, B. Naleziński, P. Radziejewicz, P. Tuleja, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II, LEX/el. 2021, art. 12). Z kolei do ograniczenia wolności

zrzeszania się, w tym do ograniczenia możliwości realizacji zakładanych przez członków zrzeszenia celów, pełne zastosowanie znajduje m.in. art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, uzależniający dopuszczalność ograniczeń od ich niezbędności w demokratycznym państwie prawnym z uwagi na inne chronione konstytucyjnie wartości. Brak jest tymczasem racjonalnego uzasadnienia dla ograniczenia możliwości prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt przez podmioty korzystające z wolności zrzeszania się dla realizacji takich celów jak ochrona zwierząt w sytuacji, gdy z jednej strony tego rodzaju działalność została uznana przez samego ustawodawcę za działalność pożytku publicznego (por. art. 3 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, Dz.U. z 2023 r. poz. 571). Z drugiej – ustawodawca odrębnie określa wymogi dla bezpiecznego wykonywania działalności w zakresie prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt, które to wymogi wiążą każdy podmiot zamierzający tego działalność prowadzić (por. art. 5-11 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt). Pojawiających się w toku postępowania argumentów o potencjalnym zaburzeniu rynku usług weterynaryjnych na skutek dopuszczenia prowadzenia zakładów leczniczych w celach innych niż zarobkowe nie sposób bowiem określić inaczej jak gołosłownymi.

14. Reasumując, w ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, podmiot taki jak skarżąca (fundacja nieprowadząca działalności gospodarczej) może prowadzić zakład leczniczy dla zwierząt. Akceptując skreślenie prowadzonego przez nią zakładu, Sąd Wojewódzki naruszył art. 16 ust. 1 oraz art. 17 ust. 1 i 4 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt poprzez ich błędną wykładnię. Prawidłowo (z uwzględnieniem wykładni systemowej) wyłożone regulacje tej ustawy prowadzą bowiem do wniosku, że zakład leczniczy dla zwierząt może być prowadzony w celach niezarobkowych, jak również może być prowadzony przez podmiot niebędący przedsiębiorcą.

15. Mając to na względzie, wnoszę jak na wstępie.

Marcin Wiącek

Rzecznik Praw Obywatelskich

/-wydano i podpisano elektronicznie/